

ת"פ 57474/07/15 - מדינת ישראל נגד מוחמד בוקאעי

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 57474-07-15 מדינת ישראל נ' בוקאעי

לפני כבוד השופטת דיאנה סלע

מדינת ישראל

נגד

מוחמד בוקאעי

גזר דין

הנאשם, יליד '86, הורשע על פי הודייתו בכתב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של נשיאת נשק ותחמושת - עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא ו-144(ב) סיפא לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין).

1. עובדות כתב האישום המתוקן בתמצית

א. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, התגורר הנאשם בביתו בכפר אם אל קטוף (להלן: הבית).

בתאריך 21/7/15 בשעה מדויקת שאינה ידועה למאשימה, נשא והוביל הנאשם אקדח מסוג CZ, מספר סידורי 168401, שבעליו הינו דורון גור (להלן: הבעלים), ואשר נגנב מהבעלים ביום 6/10/08 או בסמוך לכך (להלן: הנשק). הנאשם נשא את הנשק ובתוכו מחסנית ובה כדורים מסוג 9 מ"מ ומחסנית נוספת ריקה בתוך גרב (להלן: הגרב) מאזור חריש ועד לביתו.

בביתו הוציא הנאשם את הנשק והמחסנית עם הכדורים מתוך הגרב, והחביא אותו מתחת לשמיכה על הספה בחדר האורחים (להלן: השמיכה והספה, בהתאמה). את המחסנית הריקה השאיר בתוך הגרב והחביאה בארון נעליים הנמצא בחדר בכניסה לבית (להלן: ארון הנעליים).

בחיפוש שנערך בבית הנאשם באותו יום - 21/7/15, נתפס הנשק מתחת לשמיכה, והמחסנית נתפסה בתוך הגרב בארון הנעליים.

ב. במעשיו המתוארים לעיל, הנאשם נשא והוביל נשק שסוגל לירות כדור, קלע, פגז, פצצה או כיוצא באלה, שבכוחו להמית אדם, ותחמושת בלא רשות על פי דין להחזקתם או לנשיאתם.

2. הסדר הטיעון

במסגרת הסדר הטיעון תוקן כתב האישום כאמור לעיל, ללא הסכמה לענין הענישה. כמו כן הוסכם כי ההגנה תהא רשאית לטעון לענין האופן בו הגיע הנשק לידי הנאשם, אם כי אין הסכמה לתוכן הטיעון.

ראיות לעונש

3. לנאשם אין כל עבר פלילי.

4. **תסקירים של שירות המבחן**

שירות המבחן הגיש שני תסקירים בעניינו של הנאשם. (הראשון ביום 21/02/16 ותסקיר משלים ביום 21/4/16), ביקש דחיות כדי לגבש עמדה סופית, אך ככלל המליץ כי הנאשם יהיה נתון בצו מבחן במשך שנה, ירצה מאסר בעבודות שירות, שלא לתקופה המקסימלית, וכן יוטל עליו מאסר על תנאי, צופה פני עתיד.

א. שירות המבחן התרשם לחיוב מהנאשם, ציין כי מדובר על צעיר נורמטיבי, אשר הצליח לשמור על תפקוד יציב במהלך חייו, ללא דפוסים עבריינים מושרשים, אם כי קיים פער בין אורחות חייו לבין המיוחס לו בכתב האישום המתוקן. שירות המבחן המליץ והנאשם הביע נכונות להשתלב בקבוצה טיפולית במסגרת השירות, ייעודית לדוברי ערבית המעורבים בעבירות הנשק (להלן: הקבוצה), לצורך הפחתת סיכון להשנותם של מעשים דומים.

קצינת המבחן המליצה על דחייה ממושכת בעניינו של הנאשם, במסגרתה תיבחן השתלבותו במערך הטיפול, ובתומה יוגש תסקיר משלים.

ב. משנדחה הדיון לפרק זמן קצר מהמבוקש, הוגש תסקיר המשלים, בו ציינה קצינת המבחן כי הנאשם נמצא מתאים להשתלב בטיפול בקבוצה, שטרם החלה לפעול, והצפויה להפתח במהלך חודש מאי 16'. לפיכך, ביקשה לדחות את הדיון פעם נוספת, למשך שלושה חודשים. עם זאת חיוותה דעתה כי אם יחליט בית המשפט לגזור את דינו של הנאשם בשלב זה, יושת עליו מבחן, מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס, בצינה כי שליחתו מאחורי סורג ובריה עלולה להגביר דפוסים שוליים ועברייניים ולמנוע שילובו בהליך טיפולי. לפיכך, המליצה כי בית המשפט ימנע מהטלת עונש מאסר בפועל בעניינו של הנאשם.

5. **עדי אופי**

א. חמו של הנאשם, מר אחמד מחאמיד, גמלאי משרד החינוך, שהיה לדבריו בורר בעברו, נמנה בעבר על ועדת הסולחה, וכיום עוסק באופן עצמאי בהשכנת שלום בין משפחות ואנשים מסוכסכים, סיפר על היכרותו העמוקה והממושכת עם הנאשם משחר ילדותו, לאור הקשר המשפחתי ההדוק ביניהם, הפליג בשבחו וביקש את רחמיו של בית המשפט.

לדבריו, הנאשם הנשוי לבתו, שהינה עובדת סוציאלית מזה כשנתיים, לאחר שהיו מאורסים כארבע שנים, לשניים תינוקת בת שנה וחצי, ואשתו בהריון.

הוא ציין כי הנאשם שירת שירות לאומי בעצתו, התגייס לצבא על אף שלא היתה עליו חובה לעשות כן, ועבד משך כשנתיים במעברים, תקופה קשה במהלכה נקלע למצבים של סכנת חיים, בשל מסירותו לעבודתו ואמינותו, נפצע בשירות, ואף קיבל תעודות הוקרה.

מדובר בבחור נורמטיבי שזוהי לו העבירה הראשונה, והינה חריגה ויוצאת דופן בחייו הצעירים. הוא אף תיאר ארוכות את הנזק שנגרם לנאשם כתוצאה מהטעות שביצע, אם בתחום הכלכלי, אם בתחום הלימודים, ואם בכך שתכניותיו להתגייס למשטרה נגוזו. הוא אף תיאר את התדהמה בה קיבלו חבריו הרבים את הבשורה הרעה, אך ציין כי הכל מחזקים אותו, וכי מדובר במקרה בודד. (עמ' 14 לפרוט', ש' 17- עמ' 16, ש' 7).

ב. מר מוחמד כעביה, אחראי על המגזר הבדואי והערבי במשרד ראש הממשלה, ומזכיר יד לבנים לחללי הבדואים, ומועמדי גיוס לצה"ל בקרב המגזר הערבי, הנוצרי והבדואי, סיפר כי הוא מכיר את משפחתו של הנאשם, ואף סייע בגיוסו של הנאשם למשמר הגבול. לדבריו, הנאשם ביצע את שירותו הצבאי על הצד הטוב ביותר, ולאחר שחרורו התכוון לסייע לו באמצעות היחידה להכוונת חיילים משוחררים. הנאשם משתייך למשפחה טובה מאוד, ואף שקרתה טעות, ביקש לתת לו הזדמנות להשתקם. (עמ' 24 לפרוט', ש' 6-17).

6. ההגנה הגישה תעודות הוקרה, הערכה והצטיינות רבות שניתנו לנאשם במהלך שירותו הצבאי, לרבות תעודת לוחם, תעודת הצטיינות כלוחם מג"ב, תעודת גמר מבית הספר לכושר קרבי, תעודת הוקרה על שירות במשמר הגבול משנים '96-'09, תעודת הערכה משירות סדיר, תעודת הוקרה על השתתפות במלחמת לבנון השנייה ועוד. הנאשם סיים בהצלחה מספר קורסים בצבא, ותעודות על כך הוגשו לבית המשפט.

7. טיעוני המאשימה

ב"כ המאשימה עתר להטיל על הנאשם מאסר בפועל בתוך מתחם הענישה, הנע לשיטתו במקרה הנדון בטווח שבין שנתיים לארבע שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס כספי.

א. בהפנותו לעובדות כתב האישום המתוקן, טען ב"כ המאשימה כי במעשיו פגע הנאשם בערך החברתי שהנו הבטחת שלום הציבור והגנה על חיי אדם, שכן זמינות הנשק תורמת להגדלת מעגל האלימות ולתוצאות הקשות שנובעות מכך. העבירות אותן עבר הנאשם טומנות בחובן פוטנציאל למסוכנות רבה, שאין לדעת מתי תתממש ומה יהיה מספר הנפגעים עקב כך, כאשר לעיתים הנשק אף מגיע לידיים עברייניות. בנוסף לנשק, בידי הנאשם היו שתי מחסניות שהכילו כדורי 9 מ"מ, ואדם אשר אינו מתכוון לעשות שימוש בנשק אינו צריך להחזיק כדורי אקדח. ועוד, היעדר גרסה של ממש מפי הנאשם בעניין זה מובילה למסקנה בדבר מסוכנות רבה, חרף טענותיו אודות נסיבותיו האישיות והרקע הנורמטיבי שלו.

ב. לטענתו, יש לקבוע מתחם ענישה מחמיר בתיק זה, בהעדר מניע לביצוע העבירה, הבנתו את חומרתה, הסיכון הנובע ממנה וכיוצא בזה.

ג. בהפנותו לתסקיר שירות המבחן, טען ב"כ המאשימה כי נסיבותיו האישיות של הנאשם אינן מצדיקות חריגה לקולא ממתחם העונש ההולם המקובל. עסקינן בנאשם שאינו לוקח אחריות מלאה על מעשיו, אין לו הסבר של ממש מדוע החזיק והוביל את הנשק, ושירות המבחן עמד על כך שקשה להעריך את הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד. נסיבות אלה, לטענתו, מלמדות על מסוכנות גבוהה מצדו של הנאשם.

לפיכך, עתר להטלת העונשים המבוקשים על ידו, כאמור לעיל.

8. טיעוני הגנה

הסנגור ביקש שלא למצות את הדין עם הנאשם, ועתר לאימוץ ההמלצות של שירות המבחן.

א. הסנגור ביקש לזקוף לזכותו של הנאשם את החיסכון בזמן שיפוטי ואת הודייתו בכתב האישום בהזדמנות הראשונה, הן בחקירתו במשטרה והן בבית המשפט.

ב. הסנגור חזר על האמור בתשובתו לכתב האישום. לדבריו, ביום האירוע עבד הנאשם במשמרת לילה כמאבטח ביישוב חריש. לאחר שנשמעו יריות במקום, הגיעו כוחות משטרה רבים, ואלה פנו אליו מאחר שתצפת על האזור וביקשו את עזרתו. הנאשם מסר כי ראה שני אנשים יורדים לכיוון היער, ובסיום המשמרת הגיע לאזור ומצא אקדח עם מחסנית ריקה בכובע גרב לבן. הנאשם הכניס את הנשק לשקית ונשא אותו לביתו. הנאשם מסר בחקירתו כי רצה להתקשר למשטרה, אך בשל העובדה שהיה עייף אחרי שעות עבודה ממושכות, והסוללה במכשיר הטלפון הנייד שלו התרוקנה, העדיף ללכת לישון ולאחר מכן למסור את הנשק למשטרה.

הסנגור הפנה לבדיקת ט"א שנעשתה על ידי המשטרה, ממנה עולה כי לא נמצאו טביעות אצבעות של הנאשם על הנשק או המחסנית, ואף לא נמצאו סימני ירי או תרמילים במסלול הנשיאה של הנשק. בנוסף, טען כי אין ראייה כלשהי בתיק החקירה המלמדת על מעשה פלילי שבוצע בנשק על ידי הנאשם.

לטענתו, נשא הנאשם את הנשק לתקופה רגעית וקצרה ביותר. בנוסף, במזכר שערך רפ"ק נמרוד בן דוד ביום 26/7/15, נכתב כי הנאשם נלקח למקום מציאת הנשק וכי נערכה פעולה של הובלה והצבעה. המרחק האווירי אותו עבר הנאשם עם הנשק הינו 137 מ', ואורך מסלול הנשיאה הוא שני ק"מ לכל היותר. לפיכך, מדובר בנשיאה קצרה מאוד של הנשק.

ג. הסנגור הפנה לתסקיר החיובי של שירות המבחן, בו צוין כי הסיכוי להישנות העבירה נמוך. הנאשם שיתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן, לקח אחריות על מעשיו והביע נכונות לקחת חלק בהליך טיפולי-שיקומי.

ד. כן ביקש אף להתחשב לקולא בנסיבותיו האישיות של הנאשם, אשר פורטו בהרחבה לעיל. מדובר באדם נורמטיבי, בן למשפחה ברוכת ילדים, נשוי, אב לילדה ומצפה לילד נוסף. לפני ביצוע העבירה התגורר הנאשם בשכירות, ולמרות ששוחרר למעצר בית מלא בבית חמו באום אל פאחם, נאלץ להמשיך ולשלם דמי שכירות על ביתו מאחר שרצה להמשיך להתגורר בו עם משפחתו. הנאשם שירת בצבא שלוש שנים כלוחם, קיבל תעודות הסמכה והערכה, ואף השתתף במלחמת לבנון השניה. בתום שירותו הצבאי עבר קורס מכונאות רכב. הנאשם נאלץ להתפטר מעבודתו כאחראי משמרת במפעל בעקבות מצבו הרפואי של אביו, שלקה במחלה קשה, והחל לעבוד בעבודות שמירה בסמיכות למגורי הוריו.

ה. בדיון נוסף שהתקיים בעניינו של הנאשם לאחר קבלת התסקיר המשלים, ציין הסנגור כי הנאשם החל להשתתף בקבוצה טיפולית לצעירים ונכח במפגש הראשון, וכי העיכוב בהשתלבותו בקבוצה לא נבע מהנאשם כי אם מבירוקרטיה של שירות המבחן. לדברי הנאשם **"הקבוצה הטיפולית שלי בכל יום שני, במשך 25 מפגשים"**. (עמ' 24 לפרוט', ש' 4-5).

לפיכך, ביקש הסנגור להעדיף את שיקולי השיקום בעניינו של הנאשם, ועתר לאמץ את המלצות שירות המבחן בעניינו.

דברי הנאשם

9.

הנאשם ביקש סליחה, וחזר על דברי הסנגור לגבי הנסיבות בהן מצא את הנשק, שעות ספורות לפני שנתפש.

"שמתי את הראש לישון אחרי 15 שעות עבודה בלילה. סדר העדיפויות מתבלבל קצת אצל האדם. לא הייתה לי באמת סוללה כי זו משמרת לילה, אני לבד במשמרת אז אני בטלפון. לשאלת בית המשפט מדוע לא לקחתי את הטלפון של אשתי, אני משיב שהייתי מאוד תשוש והעדפתי לישון אחרי 15 שעות עבודה". (עמ' 21, ש' 30- עמ' 22, ש' 4).

10. מבלי לקבוע עמדה סופית לגבי הענישה הראויה לנאשם, התבקשה הממונה על עבודות השירות (להלן: הממונה) לחוות דעתה בשאלה אם הנאשם מסוגל לרצות מאסר בעבודות שירות. הממונה הודיעה כי הנאשם מתאים לעבודות שירות והמליצה להציבו בבית אבות "עד 120" בחדרה, למשך חמישה ימים בשבוע, למשך 8.5 שעות עבודה יומיות.

דין

11. רבות נכתב על הקושי בגזירת הדין, במיוחד כאשר עסקין בנאשמים צעירים נורמטיביים, נעדרי עבר פלילי, שכל עולמם לפניהם, אשר ביצעו עבירות חמורות הפוגעות בביטחון הציבור. במסגרת הענישה, על בית המשפט ליתן ביטוי לשיקולי גמול, מניעה והרתעה (אף שקרנה ירדה לאחרונה), בקשר עם נסיבות ביצוע העבירות, חומרתן, תדירותן, השפעתן על כלל החברה, ההשלכות היכולות להיגרם מהן, כגון מידת הפגיעה בביטחון הציבור, הפחד שמעשים אלה נוטעים בלבו של אדם מן הישוב ועוד; כן מושפעת הענישה מהנסיבות האישיות של מבצעי העבירות, גילם, עברם הפלילי, עמדתם לגבי העבירות שבצעו, שיקולי שיקום ועוד; כל זאת, תוך איזון בין האינטרסים השונים. (ראו תיקון 113 לחוק העונשין; ראו גם ע"פ 344/81 מ"י נ' סגל, פ"ד לה (4), 313, מפי כב' הנשיא שמגר; ע"פ 4890/01 מ"י נ' פלוני, פ"ד נו(1), 594, מפי כב' הש' ביניש (כתוארה דאז); ע"פ 2163/05 דג'מיל אלייב נ' מ"י (12/12/05), מפי כב' הש' רובינשטיין).

העיקרון המנחה בגזירת עונשו של נאשם הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג העונש המוטל עליו ומידתו, כאשר הפסיקה פירשה את עקרון ההלימה כמבטא את "עקרון הגמול". (ראו לעניין זה דברי כב' הש' רובינשטיין בע"פ 1523/10 פלוני נ' מ"י (18/4/12), וכן ע"פ 156/80 כוכבי בנימין נ' מ"י, פ"ד לה(4) 744, מפי כב' הש' אלון). השיקולים לבחינת מתחם העונש ההולם (להלן גם: המתחם), הם הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה, ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה. כן ניתן לשקול נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה לצורך קביעת המתחם, ונסיבות נוספות שאינן קשורות בביצוע העבירה לשם גזירת העונש המתאים לנאשם הספציפי.

חומרת העבירה והערכים החברתיים שנפגעו בעטייה

12. א. אין צורך להכביר מילים על חומרת העבירה שביצע הנאשם, אשר נשא והוביל, בלא רשות על פי דין, אקדח ובתוכו מחסנית עם כדורים וכן מחסנית נוספת ריקה, בנסיבות המתוארות בכתב האישום המתוקן.

החוק והפסיקה יחסו לעבירות הנשק חומרה מיוחדת, נוכח ההשלכות הרוות האסון ופוטנציאל הסיכון הרב הגלום בהן. נפסק כי זמינותו של נשק חם ורב עוצמה בעל פוטנציאל להסלמה בעבירות אלימות מסוגים שונים, כאשר החזקתו נעשית בדרך כלל כדי לאפשר ביצוע של עבירות אחרות, מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם והחמרה

ברמת הענישה. לגבי החומרה בביצוע של עבירות נשק, נפסק:

"בית משפט זה חזר לא אחת על הסכנה הרבה הטמונה בעבירות נשק "בעיקר בשל כך שעבירות מסוג זה מקימות פוטנציאל להסלמה עבריינית ויצרות סיכון ממשי וחמור לשלום הציבור וביטחוננו" (ע"פ 3156/11 זראיעה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 5 (21.02.2012)). בהתאם, מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלה היא מדיניות של ענישה מחמירה המחייבת בדרך כלל הטלת עונשי מאסר לריצוי בפועל גם על מי שזו הרשעתו הראשונה (ע"פ 2006/12 מדינת ישראל נ' אסדין[פורסם בנבו] (28.3.2012), (להלן: עניין אסדין); ע"פ 7502/12 כוויס נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 (25.6.2013)...". (ע"פ 6989/13 **חנא פרח נ' מ"י** (25/2/14), מפי כב' הש' זילברטל).

וכן:

"חומרתה של עבירת החזקת נשק, מקורה בכך שעבירה זאת אינה נעשית לרוב אלא כדי לאפשר ביצוע של עבירות אחרות, שמעצם טבעו של הנשק, כרוכות באלימות או בהפחדה. כשעסקינן במי שהעולם הפלילי אינו זר להם - כמו כמה מן המעורבים בערעור שלפנינו - ובנשק שלו משתק קול המוחבא במקום "בלתי טבעי", מקבלים הדברים משנה תוקף. כפי שציינה חברתי הנשיאה ד' ביניש, המציאות השוררת בארץ המתבטאת בזמינותו של נשק חם ורב עוצמה שיש עמו פוטנציאל להסלמת האלימות העבריינית, מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם והחמרה ברמת הענישה (ראו ע"פ 1332/04 מדינת ישראל נ' פס, סעיף 4, 19.4.04)). יש לעשות כן עוד בטרם יעשה באקדח שימוש קטלני, באמצעות הרחקת המחזיק בו מן החברה לפרק זמן, והעברת מסר מרתיע באמצעות עונש מאסר ממשי לריצוי בפועל (ראו למשל ע"פ 3361/08 ליבוביץ' נ' מדינת ישראל (27.7.08) (להלן: עניין ליבוביץ'); ע"פ 5220/09 עוואודה נ' מדינת ישראל, 30.12.09)).". (ע"פ 8416/09 **מ"י נ' חרבוש ואח'** (9/6/10), מפי כב' הש' פוגלמן; כן ראו ע"פ 6671/06 **מ"י נ' סרור** (14/12/06), מפי כב' הש' לוי; ע"פ 7955/06 **כרכור נ' מ"י** (1/1/07), מפי כב' הש' מרזל; ע"פ 761/07 **מ"י נ' אדרי** (22/2/07), מפי כב' הש' לוי; ע"פ 2944/09 **אבו מועמר נ' מ"י** (9/12/09), מפי כב' הש' לוי; ע"פ 8012/04 מתאני נ' מ"י (16/11/05), מפי כב' השופטים חשין, גרוניס (כתוארו דאז) וגובראן; כן ראו ע"פ 9543/93 **רחאל נ' מ"י** (19/1/10), מפי כב' השופט רובינשטיין).

ג. הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מהעבירות שביצע הנאשם הם שלומו וביטחונו של הציבור, פגיעה בסדר הציבורי ובשלטון החוק, ערכים שהמחוקק ראה להגן עליהם מכל משמר.

נוכח מעשהו החמור של הנאשם, ראוי הוא לתגובה עונשית הולמת בדמות מאסר בפועל.

ד. יחד עם זאת, הנאשם תיאר את האופן בו הגיע הנאשם לידי, כמפורט לעיל, פרק הזמן בו החזיק בו, וכוונתו הכנה להעבירו למשטרה, גרסה התואמת את דבריו במשטרה, שם הודה במעשה באופן מיידי, וכן בתשובות לכתב האישום. אף שהמאשימה לא הסכימה עם טעונה של ההגנה, לא הביאה ראיות לסתור.

13. מתחם הענישה

א. באי כוח הצדדים הביאו בפני בית המשפט פסיקה בעבירות דומות ובה קשת ענישה רחבה של עונשים, זה בכה וזה בכה.

המאשימה, אשר כזכור עותרת לקביעת מתחם ענישה הנע בין שנתיים לארבע שנות מאסר, הפנתה לפסקי דין בהם נגזרו בעבירות החזקה ונשיאת נשק עונשים בטווח זה- שבין 24 ל- 48 חודשי מאסר. (ראו ע"פ 3156/11 **זראיעה נ' מ"י** (21/2/12), מפי כב' הש' ארבל; ע"פ 9373/10 **ותד נ' מ"י** (5/1/10), וע"פ 761/07 **מ"י נ' אדרי** (22/2/07), שניהם מפי כב' הש' לוי; ת"פ (חי') 15148-03-12 **מ"י נ' כבהה** (19/2/13), מפי כב' הש' כהן; ת"פ (חי') 11904-09-10 **מ"י נ' מרוזק** (19/5/11), מפי כב' הש' הורוביץ, ועוד).

ההגנה, אשר עתרה להטלת ענישה שאינה כרוכה במאסר בפועל, הפנתה לפסקי דין בהם נגזרו בעבירות דומות עונשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. (ראו ת"פ 29671-12-13 **מ"י נ' טאטור** (10/6/14), בפני כב' הש' כחילי; ת"פ (ב"ש) 28360-02-13 **מ"י נ' עבדל רחמן** (1/12/13), מפי כב' הש' זלוצ'ובר; ת"פ (חי') 5000/12 **מ"י נ' עזב** (24/6/13), מפי כב' הש' סעב; ת"פ (חי') 12181-10-09 **מ"י נ' סליבא** (14/4/10) בפני כב' הש' אילן שיף; ת"פ (חי') 12995-03-09 **מ"י נ' נאטור** (5/1/10), מפי כב' הש' הורוביץ; ת"פ (חי') 7112/08 **מ"י נ' עזאזיה ואח'** (12/1/09) מפי כב' הש' רניאל, ועוד).

ב. לענין האופן לקביעתו של מתחם הענישה והאבחנה בין מתחם הענישה לבין הענישה הנוהגת, המהווה רק אחד הפרמטרים לקביעתו, ראו דבריה של כב' הש' ארבל בע"פ 1323/13 **חסן נ' מ"י** (5/6/13).

בנסיבות העניין, נוכח חומרת העבירה שביצע הנאשם, פוטנציאל הסיכון הרב הגלום בה, נסיבות ביצוע העבירה, הערכים החברתיים שנפגעו בעטייה, וחומרת הפגיעה בהם, וכן מדיניות הענישה הנוהגת, סבורני כי מתחם העונש הראוי במקרה הנדון לגבי מכלול המעשים והעבירות שבוצעו, נע בטווח בין 18 ל- 48 שנות מאסר.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

14. עם זאת, יש לזכור כי הענישה היא לעולם אינדיבידואלית, ובית המשפט ישקול גם שיקולים הנוגעים לנסיבותיו האישיות של הנאשם, גילו, עברו, לקיחת אחריות על ידו, חרטתו, שיתוף הפעולה שלו עם רשויות אכיפת החוק, מאמציו לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בגינה, חלופה הזמן מעת ביצוע העבירה, וכן השפעת הענישה עליו ועל משפחתו, לרבות שיקומו. (ע"פ 10444/06 **עייני נ' מ"י** (25/4/07), מפי כב' הש' ארבל; ע"פ 4980/01 הנ"ל; וכן סעיף 40א לאי לחוק העונשין).

א. לקולא אני רואה לקחת בחשבון את הודייתו המיידית של הנאשם במעשיו הן במשטרה - תוך תיאור האופן בו הגיע הנשק לידי וכוונתו להעבירו למשטרה - הן בתשובתו לכתב האישום, והן במסגרת הסדר הטיעון בעובדות כתב האישום המתוקן, האחריות שנטל, והחרטה שהביע בפני בגינם.

ב. כן ראוי לקחת בחשבון את נסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שפורטו בתסקיר שירות המבחן, מפי סגורו ומפני עדי האופי שהעידו בעניינו. עסקינן בצעיר בן 30, בעל עבר נקי, בן למשפחה טובה, נשוי מזה תקופה קצרה, אב לתינוקת ומצפה לילד נוסף, אשר אורח חייו היה נורמטיבי עובר לביצוע העבירה. לאחר סיום התיכון, ביצע שירות לאומי וכן שירת שירות צבאי מלא בו לא היה מחויב כלוחם, בנסיבות אשר פורטו בהרחבה לעיל. בהתנהלותו זו גילה הנאשם את נכונותו לתרום מזמנו, מרצו ויכולותיו לציבור בקרבו הוא חי. לאחר מכן עבד למחייתו במסגרת "מודיעין אזרחי", ולאחר פציעה החל לעבוד במפעל כאחראי משמרת, ובהמשך בחברה שמירה. מעולם לא נפתח נגדו תיק במשטרה ועברו נקי לחלוטין.

ג. עוד אני רואה להתחשב בתסקיר החיובי שניתן בעניינו של הנאשם, אשר המליץ להעמיד את הנאשם במבחן, ולהטיל עליו מאסר שירוצה בעבודות שירות למספר חודשים בלבד, ומאסר על תנאי, כמפורט לעיל. קצינת המבחן ציינה כי הנאשם נטל אחריות מלאה למעשיו תוך הכרה בחומרתם ובהשלכותיהם הקשות, וכן כי לעצם ניהול ההליך נגדו ולמעצרו קיים אפקט הרתעתי. שירות המבחן המליץ להמנע ממאסר בפועל בעניינו, ושילב אותו בקבוצת צעירים שעברה עבירות דומות.

אכן, המלצת שירות המבחן כשמה כן היא, המלצה בלבד, אך התרשמתי כי קצינת המבחן בחנה את עניינו של הנאשם בזהירות ובשיקול דעת ראויים, ואני רואה לקבל את המלצתו.

ד. יש אף משמעות לכך שהנאשם היה נתון - לראשונה בחייו - במעצר תקופה העולה על חמישה שבועות, בין התאריכים 21/7/15 - 30/8/15, אז שוחרר בתנאים מגבילים למעצר בית מלא. מתסקיר שירות המבחן עולה כי לפרק זמן משמעותי זה היתה השפעה הרתעתית ממשית לגביו. לא נעלמו מעיני גורמי הסיכון עליהם עמד קצין המבחן בתסקיר, אך ניתן להתרשם כי הנאשם הפנים את חומרת מעשיו, מעצרו בגין תיק זה הותיר עליו את רישומו, וכי הוא מגלה רצון כן ואמיתי להתנהל בדרך הישר, ולחיות חיים נורמטיביים.

ועוד, חמו של הנאשם תיאר את המחירים ששילם הנאשם בגין העבירה שביצע, וניתן להתרשם כי הדברים הותירו עליו את רישומם.

ה. בנסיבות הענין, לאחר ששקלתי את כל השיקולים הדרושים לעניינו, לרבות ההמלצה של שירות המבחן, סבורני כי במקרה דנן ניתן וראוי להעדיף את שיקולי השיקום של הנאשם, מתוך ראייה עתידית, ואני רואה לחרוג ממתחם הענישה לקולא.

15. לפיכך אני גוזרת על הנאשם עונשים כדלקמן:

א. מאסר למשך 6 חודשים, אשר ירוצה בעבודות שירות, בהתאם להחלטתה של הממונה על עבודות השירות. נוכח העובדה כי על פי חוות הדעת של הממונה היה על הנאשם להתחיל לבצע את עבודות השירות ביום 11/5/16, תעודכן חוות הדעת בתוך 10 ימים מהיום.

ב. אני מעמידה את הנאשם במבחן למשך 12 חודשים, בפיקוחו של שירות המבחן, על כל הכרוך בכך, לרבות המשך השתתפות בקבוצה לצעירים שביצעו עבירות נשק ככל שידרש.

ג. מאסר על תנאי למשך 15 חודשים, שהנאשם לא ישא בו זולת אם יעבור בתוך שלוש שנים מהיום עבירה בה הורשע, או כל עבירה בנשק, ויורשע בה בתוך תקופת התנאי או לאחריה.

ד. קנס בסך 5,000 ש"ח או 60 ימי מאסר תמורתו.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תעביר החלטה זו לשירות המבחן - על מנת שישלחו צו מבחן לחתימה, ולממונה על עבודות השירות לצורך עדכון חוות הדעת.

ניתן היום, י"א אייר תשע"ו, 19 מאי 2016.